

Egresits Ferenc

AZ IGE KÖZÖTTÜNK

Elmúlt a mostani karácsony is, túléltek. Reméljük, hogy túléltek azok is, akik az év egyik legrosszabb napjaként tekintenek Karácsonyra, és a vízkereszt közeledtét igaz szabadításként élik meg. A bölcsekkel való találkozás előtt a mai vasárnap arra hív fel minket, hogy emelkedjünk a magaslatokba. Tudom jól, hogy az elmúlt két hétben ünnepet ünnep követett és sokan a mai vasárnapot inkább a pihenésre kikapcsolódásra fordítják. Nagy kár, mert lemaradnak János előszaváról. **Kezdetben volt az Ige, az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige, ő volt kezdetben Istennél. Minden általa lett, nélküle semmi sem lett, ami lett. Benne az élet volt, s az élet volt az emberek világossága. A világosság világít a sötétségben, de a sötétség nem fogta fel. (Az Ige) volt az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít. A világba jött, a világban volt, általa lett a világ, mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Ám akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek. Azoknak, akik hisznek nevében, akik nem a vérnek vagy a testnek a vágyából, s nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. S az Ige testté lett, és közöttünk élt. Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be. /Jn 1, 1-19/**

Bevezetés: Tapasztalatból tudom, hogy a legtöbb könyv bevezetése az, amit utolsónak írnak meg. A szokás azon a tényen alapul, hogy amikor valaki leírta az utolsó szót, csak akkor jut el oda, hogy egységes rálátása legyen, és képes legyen összefoglalni azt, aminek az olvasásába belekezd az olvasó. Így történt ez Jánosnál is! De legyünk tisztességesek, lehet, hogy itt, csak a kéz „elszólta” magát. Mert amit olvastunk olyan, mint a sas röpte. Annyira mély és összetett rész, hogy még most is megdöbbsent minket, olyan mintha századok múlva, sok teológiai vita és reflexió, zsinat, eretnek és üldöztetés után került volna kikristályosodásra a megtestesülés teológiája. pedig, egyáltalán nem ez a helyzet. János írja ezt, aki igaz, a lelkével is lát.

Az Ige: Isten van és mindig is volt. Igéje által teremtett és folytatja a teremtést. Már a mi szegényes szavaink is teremtenek. Bűnrészességet, barátságot, csábítást. Sértést, fájdalmat, szorongást. Hát még az Istené? Szavak, amelyek elsőként megszüntették a káoszt. Ige, amelyik testté lett Krisztusban. Aki, tehát nem egy jó ember csupán, lelki vezető, szegény, aki sokat szenvedett. Hanem az Ige, amelyet Isten küld az embernek. Isten belefáradt abba, hogy nem értik. Megtanulta a mi nyelvünket. A borzongásig. Mert ahelyett, hogy hallgatnánk és megértenénk Őt, befogjuk a fülünket. Jobban szeretjük azt az istent, aki érthetetlen és zavaros

nyelven beszél, aki elrejtőzik a felhők fölött. Hódolva tiszteljük és féljük, nem pedig elfogadjuk. Nem is tudjuk, hogy mihez kezdjünk egy ilyen Istennel.

Rossz, reménytelen kilátások: Nincs sok mindent ünnepelni való karácsonyon, inkább megtérni és bűnbánatot tartani kéne nekünk, embereknek. Az emberiség nem tanúsított túlzott befogadó készséget Isten első eljövetele alkalmával. Nincs mit ünnepelni. Összegezve, inkább úgy tűnik, mintha egy késői ünnepet fércelnénk össze. **Karácsony valójában dráma: Isten érkezik, az ember pedig nincs sehol.** Az Ige megszólalt, az ember pedig nem hallotta. János reflexiója sötétnek tűnik. Kudarcról beszél. Amely azonban nem győzi le és nem szegi kedvét az Istennek.

Fény és sötétség: A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogadta be - írja János. Gyönyörű történet. **Az új fordításban nem a sötétség elutasítását húzza alá, hanem a fény elszántságát és erejét.** Isten kitart, Isten nem engedi legyőzni önmagát, Isten túloz, lép egyet, felajánl egy megoldást, önmagát adja, most és mindig. Csodálatos, a legcsodálatosabb a világon! Ha bármelyik embernek ilyen hatalma lenne közülünk, akár egyházinak is, elhithetjük, hogy mit tenne vele megjobbításunk, megnyerésünk érdekében. Isten azonban nem, Isten nem tágít, Isten nem adja meg magát, **Isten győz.** Embertársam, aki a korszellem következtében a depresszió sötétségében vagy: *a sötétség nem győzhet.* Embertársam, aki belefáradtál az evangélium hirdetésébe és a magányba: *a sötétség nem győz.* Embertársaim, akik hősiiesen arra törekedtek, hogy legalább az evangéliumi minimumot csikarjátok ki magatokból és közvetlen környezetetekből: *a sötétség nem győz.* Testvérek, akik még ma is szeretnétek elvinni a béke és öröm üzenetét, vagy legalább az emberi méltóság igazságát a rászorulóknak számára, ne feledjétek: *a sötétség nem győz.* Aki pedig befogadja Isten fényességét, az Isten gyermekévé lesz, mondja Szent János. Isten fia vagyok! Semmi más nem érdekel. Nem is szeretnék más lenni. Nobel díjas, filmsztár, influencer. Mindent elértem, amire csak vágyakozhatnék. **Karácsony méltóságom, nagyságom mércéje, abban a fényben, ahogy Isten kimondja önmagát, megvalósítja önmagát a megtestesülésben, Krisztusban.**

Fényleni: A világ nyomorúságos sarkában elkeseredetten, makacsul és örömtelenül kuporgott egy nagy adag, undorító sötétség. Ebben az ínséges helyzetben váratlanul megjelent egy icipici, de valóságos fény. Valaki egyszerűen odatette. A fényecske pedig ott volt és ragyogott. Valaki, aki éppen arra haladt, így gondolkodott: „Jobb volna, ha valahol máshol volnál, s nem ebben az Isten háta mögötti sarokban.” „Miért? – kérdezte a fényecske. **Világítok, mert fény vagyok, mert világítok, azért vagyok fény. Nem azért világítok, hogy lássanak, hanem mert ez örömet jelent nekem, hogy fény vagyok.**” A nyomorúságos, nagy sötétség fogait csikorgatva támadta meg a kis fényceskét, hogy megsemmisítse. De nagysága ellenére is tehetetlen volt vele szemben.